

PREMIUL PENTRU CEL MAI BUN ROL EPISODIC FEMININ

● actriței GETA IANCU, de la Teatrul Național din Timișoara, pentru rolul Nora din spectacolul Jocul ielelor de Camil Petrescu.

PREMIUL PENTRU CEL MAI BUN ROL EPISODIC MASCULIN

● actorului KIRALY JOZSEF, de la Teatrul Maghiar de Stat din Sfintu Gheorghe, pentru rolul Chelnerul din spectacolul D-ale carnavalului de I. L. Caragiale.

Între categoriile de premii, cel așa numit „pentru cea mai omogenă echipă actoricească” a stîrnit interes. Evoluția actorilor din colectivul distinct cu acest premiu ne-a convins că îl meritau cu prisosință, deși titulatura premiului pare insuficient de clară. Unele premii individuale suferă, însă — și nu intenționez un calambur — de un anume egoism al juriului. Nu ni s-a părut, de pildă, că Virgil Ogășanu a dominat săptămîna sătămăreană, oricît de virtuos a fost el în cele două roluri din piesele regretatului Vampilov. Desigur, exprimînd o opinie personală, nu pun la îndoială îndătinata competență și suveranitatea juriului.

Dealtfel, cum accentul Festivalului a căzut, de fapt, pe colocviile pe grupe, adică pe comentariile cu locuitori ai municipiului Satu Mare, pe vocația de a instrui și de a cultiva iubirea pentru teatru a unora dintre noi, vom spune cu plăcere că experiența de la Satu Mare trebuie reluată — cu consolidările necesare — și în anii viitori, dacă se poate, chiar în acele reședințe de județ unde, deocamdată, nu avem teatre profesioniste.

Pentru că ideea dialogului cu publicul este prea importantă ca să rămînă doar în zona de activitate a generoșilor noștri concetățeni din nord.

Paul Tutunglu

NOTE

Ateneul Român

Cu doi ani în urmă, trei cercetători ai culturii noastre, I. Zamfirescu, Virgil Cîndea și Vasile Moga, au tipărit, la Editura Științifică și Enciclopedică, monografia „Ateneul Român”. Din păcate, cronicile consacrate cărții au fost puține.

Monografia este un veritabil capitol de istorie culturală, scris din convingerea că „a sosit momentul potrivit ca istoria acestei instituții să fie adusă la cunoștința lumii românești” (I. Zamfirescu). Este știut

locul Ateneului Român în viața spirituală a țării, locul unui așezămînt care „și propune să cultive: binele, frumosul, adevărul, iar pe stăgmul său și-a scris: dragostea de neam și de țară, luminarea poporului și creșterea lui”. Sint cuvintele unui lătmecior, V. A. Ureche, care, alături de C. Esarcu și de Petre S. Aurelian, a fost sufletul instituției. De peste o sută de ani, toate mințile strălucite ale spiritualității românești au conferențiat sub cupola Ateneului, conferindu-i prestigiul de neegalat.

Rostul acestor însemnări este de a semna — cu vinovată întîrziere — aportul unor oameni de teatru la viața Ateneului. Printre membrii fondatori, în ultimele decenii ale veacului trecut, îi aflăm pe Ștefan Vellescu (actor și profesor), pe Eduard Wachmann (profesor la Conservator) și pe Matei Millo,

I. Heliade Rădulescu este, în 1869, președintele Ateneului (era și președintele Academiei Române). Au conferențiat, de-a lungul vremii, I. L. Caragiale, Victor Eftimiu, Paul Prodan, Haralamb Lecca, Ion Livescu (cel mai activ), Ion Manolescu. Au mai fost membri ai Ateneului Zaharia Bărsan, Mihail Sorbul, Al. Mavrodi, Matei Millo, C. I. Nottara, fără însă a urca pe podiul conferențiarilor, duminica, la ora 21, cum intrase în tradiția ateneistă...

Istoricul Ateneului Român, întocmit din surse de autoritate (Fondul documentar „Ateneul Român” 1865—1949, de la Arhivele Statului), era o datorie față de acest așezămînt.

I. N.